

Azt hitte vége a világnak, de csak zuhanyozott.

Nagyot dördült az ég, lila villámok cikáztak a nyári éjben, még a tücsökzene is abbamaradt a bódító, égett-ambrózia szagban. Mindezt Varázsbokájú Lány nem érezte a

44 Plótár Noémi

MINDEKÖZBEN SÓSHÁTÚ FIÚ

forró vízcseppek alatt, amik a hajában kalandoztak, majd megbújtak a füle botján és a térdhajlat bársonyában.

A Gyermekek keserédes gyümölcse, már aludt. Hanyatt fekvé, tátott szájjal. A derekán felcsúszott pizsamát egy gyöngyvirágtündér igazította helyre, míg egy másik tündér az ablakban kucorogva vigyázta az álmát.

A Gyermekek, aki a Macskás-tavi kirándulás éjszakáján fogant, megmoccant, apró ujjai ráfonódtak a teknőcpáncél cumira, ami az Alfa Centauri soros elnökének ajándéka volt, és mohón a szájába tömte. Elégedett cuppogással nyugtázta a dolgot, majd mielőtt újfent álomba szenderült volna, belerúgott az ágyvégmanó bal veséjébe, a tündérek igen csak nagy örömére. Csilingelő kacajukra abbamaradt a vízcso bogás. A tündérek megrebbentek, jaj nekik ha felébred a Gyermekek, és a Faun óvjon Varázsbokájú haragjától!

A Lány közben elkergette az utolsó vízcseppet is, hálóingbe és bojtos papucsba bújt, eloltotta a villanyokat, majd a mobiltelefonjával világítva bement a hálószobába.

Bekukkantott a kiságyba, és ahogy behajolt, hosszú, puha haja, mint egy macskabajusz, megcirógatta a pici arcát. Elégedette sóhaj kísérette a békés szuszogást, és mint minden este, most is megcsodálta a csillagfényt, amit a gyermekek árasztott. Álmodik. Ugyanaz a fény, ami egykor az ő bokája körül is így ragyogott. A tündérek is nyugovóra küldte, majd ő is bevackolta magát a takaró alá.

Nagyot dördült az ég, még félálomban hallotta, ahogy az ablaküveg megreteg a keretében.

Mindeközben Sóshátú Fiú messze járt.

*

Mikor először meglátta azt a hatalmas és kék szempárt, aminek a színe olyan, mintha a norvég fjordok vízből készült volna; a fáradságon kívül nem érzett semmit. Aludni szeretett volna, de mindenki azt mondta, hogy ne is számíton rá, hiszen itt van ez a pici kupac, meleg, nyöszörgő valami, akiről gondoskodni kell.

A Gyermekek olyan voltak, mint egy kismacskák. Ráncos és lila, és elképesztően apró. És szintén fáradtak, eleget volt már az egész cirkusból. Csücsörített, majd nagyot ásított, így Varázsbokájú Lány hagyta, hogy elvigyék. Még nem jött el az idő, hogy anyának hívja önmagát.

Nairon vitte be a kórházba; régi jó barát, és ő volt, akit hirtelen 45 értesíteni tudott. Egész úton szivárgott belőle a magzatvíz, roppant kellemetlenül érezte magát emiatt, de Naironnak fel sem tűnt, úgy izgult, mintha neki kellene megszülnie az egész univerzumot. Pedig csak a keresztlánya fog megszületni.

Míg a Lányt vizsgálták, kisebb csődület gyűlt össze, nem mindennapi látvány volt ugyanis a szülészeti folyosón fel-alá masírozó kentaur. A biztonsági őr oszlatta szét a tömeget, Nairont pedig kitesékelte, mert észre sem vette, hogy egy égő cigaretta lóg a szájából.

A vizsgálat végeztével Sóshátú Fiú is megérkezett. Az őrült rohanásban nemcsak a pólóját, hanem a hátizsákját is szétzizadta, a sós körvonalak babafejeket ábrázoltak groteszk összevisszaságban.

Közben a családtagok is összegyűltek, idegesen sutyorogtak a váróban. Varázsbokájú Lány, mikor már a fájdalom kezdett elviselhetetlenné válni, Sóshátú Fiú oldalán, összegörnyedve, mint egy földbe csapódott angyal, bevonult a szülőszobába. Felkészült. Mindenre. Nem félt,

hiszen a Fiú vele volt. A hasa egy kupac, lüktető fájdalom volt, és a módosult tudatállapot, amit a terhesség alatt végig érzett, most érte el a csúcspontját. Kívülről hallotta, ahogy üvölt, és miközben végig szorította a Fiú kezét, és úgy érezte, hogy már megszűnt létezni, hirtelen kicsusszant valami melegség, és a fájdalom elmúlt.

A Gyermekek még akkor is markolta a köldökzsinórt, miután elvágták őket egymástól.

*

Mindeközben Sóshátú Fiú messze járt. A múltban ragadt és nem találta a hazavezető utat. A sárga ház mellett volt egy féreglyuk, tisztán emlékezett rá, de már nincs ott. Idegesen tekert a ház körül, mígnem az örvénylő emlékezet magába szippantotta.

Újra ott voltak a rengetegben, nem messze a Magány-szirttől ahol a varázsgomba befogadta őket. A bódító medvehagyma-tengerben az idő úgy keringett körülöttük, mint egy lusta kígyó.

Farkával Sóshátú Fiú lábára tekeredett, miközben az arca Varázsbokájú Lányhoz néha túl közel került, néha túl messze, néha az arca a lány arcává vált, miközben Varázsbokájú Lány egész apró mivolta csillagfényben fürdött.

Fel-felbukkant Rasztás, aki BMX-ével átugrotta a bíborszínű TV-tornyot, ott volt Fűáruslány, aki Nairon hátán lovagolt, közben a dobhártyákban dübörgött a zene, remegett a föld, és ritmusra táncoltak a medvehagymák.

46 A Nagy Göncöl üldözőbe vette a Kicsit, és az őket megalkotó talán már halott csillagok fényébe öltözve esett egymásnak két szuzogó test. Az idő meg csak nyúlt, mint a rétestészta.

*

Még mindig tombolt a vihar. Lila villámok cikáztak a haragos, bíborszínű égen. Öreg fák nyögésétől volt hangos az éj.

A belvárosi albérlet kicsiny szobájának sötétjében Varázsbokájú Lány álmodott.

Leszgett fejjel kószált a környéken. Ragyogóan fényes nappal volt, de mire leért a Szőlő utca aljára, elnémultak a kutyák, és elfogytak az emberek. Egy ismeretlen városrészre bukkant. Egy öbölre, ahol a tenger vízének kékje a Gyermekek szemével rokon. Jéghideg, tiszta kékség, amit ha sokáig néz az ember, egész lényébe belesajdul. Homokszínű, kicsiny házak sorakoztak a parton, tökéletes pontossággal egymás mellett, tökéletes egyformaságban, tökéletes muskátlikkal az ablakokban. A házak falát majdnem az ablakokig víz nyaldosta. Az öböl vize emelkedett napról-napra. A lakók, ha valaha voltak egyáltalán, rég elköltöztek, csak a muskátlik tartottak ki. Varázsbokájú Lány hallotta a suttogásukat, kitartanak az idők végezetéig. A virágokon kívül három néma kölyökmacska játszadozott egy szírtén, aranyszínű bundájuk fényességével a napsugarak sem mertek harcba szállni. Az ég szinte tejfehér volt, egyetlen felhő sem úszott rajta. A Lány megbabonázva bámulta ezt a vakítóan gyönyörű tájat, ezt a halott várost, ahol úgy érezte, megtalálta mindazt a nyugalmat, amit egész életében keresett.

Elhatározta, hogy itt tölti el a végtelen időt, bámulva a vizet, mikor is a tekintete egyszer csak a végtelen víztükörről a partra tévedt, ahol ismerős sziluettet pillantott meg. Sóshátú Fiú ült az oldalára fektetett biciklijén. Ugyanolyan áhítattal nézte a végtelen tengert és lusta füstkarikákat eregetett sodort cigijéből. Ez a laza és ismerős mozdulat a Lány eszébe jutatta mindazt, amit együtt átéltek. Szerette nézni a mozdulatokat, ahogy a filterből, a dohányból és a papírból néhány másodperc alatt valami új készül. Eszébe jutott a Gyermekek, a tökéletes lény, akit együtt alkottak, akit együtt tanultak meg szeretni. A Lány nem ment oda Sóshátú Fiúhoz, hanem sarkon fordult, és elindult haza. Tudta, hogy követni fogja.

*

Sóshátú Fiú nem mindig tartotta magát jó apának. Megtette, amit kell, dolgozott, eltartotta a családját.

Egy iroda- és űrutazás technikai cégnél volt eladó, raktáros, minden. Patront cserélt, nyomatókat, és sugárhajtóműveket adott el, és ha kellett, teleport gépeket szervizelt. Biciklisfutárkodott a szomszédos galaxisba, és némi fizetés kiegészítésképpen sárkányfüvet árult.

A Gyermekek megszületése után néhány hétig csak távolról szemlélte az eseményeket. A pelenkacserét a lehető legtávolabbról. A Gyermekek is csak lopva simogatta meg, idegennek érezte őt is, magát is. Varázsbokájú Lány túl fáradt volt, hogy mindezeket nehezményezze. A háromóránkénti szoptatás nemcsak a tejet, az életerőt is kiszívta belőle. Hiába segítettek a manók, a tündérek és az anyósok. Sokszor úgy érezte egy egész bolygó pihen a vállán, pedig csak egy alig négy kilós csomag szuszogott többnyire a bal mellén.

Ködös egymásutánban teltek a napok.

A Gyermekek csak nőtt, és meglepően hamar egy nyiladozó értelmű igazi gyerekké változott. Akinek *A kutya-tár* a kedvence, és aki a legmenőbb a játszótéren, hiszen Nairon hátán lovagolhat. És akivel már játszani is lehet. Sós hátú Fiú kezdte megtalálni magában az apát. Verhetetlen volt bodobácshajszában és sárkányszelídítésben, de az etetést és a pelenkázást továbbra sem vállalta. Viszont képes volt felkutatni az egész Amaltheát a lehető legfinomabb babakekszért. Forró nyári esteken a Gyermekekkel a karjában kiselőadásokat tartott a csilgképekről és a szupernóvákról, miközben a TV-torony fényei színorgiát rendeztek a szakállában. A Gyermekek pedig csak bámulta a hatalmas szemével, soha el nem múló szerelemmel.

Mégis, valami hiányt érzett, közte és a Lány közt. Mikor éjszaka aludni tért; ahol nappal a két lepedő összeért, ott éjjel fekete lyukak vertek tanyát.

Vitatkoztak minden apróságon. Ki vigye le a szemetet, ki mosogasson, miért nincs kimosva a nadrág, miért kajás a szőnyeg, miért van tele levedlett tündérszárnyakkal a szennyestartó?

A legutóbbi hangosra sikeredett vitájuk zajára bekopogott a szomszédban lakó öreg ogre, hogy mi a probléma?

A Lány néha azt érezte, hogy be van zárva egy ketrecbe egy üvöltő csecsemővel, ahol is napról napra csökken az intelligenciahányadosa. Holott a Gyermekek már nem volt csecsemők, és soha sem üvöltött. Felőrölték a napi teendők, hogy magára szinte semmi ideje nem jutott; emléke sincs arról, mikor aludt egy jót, mikor volt a barátnőivel kocsmatúrán, vagy csak lábat lógatni az alagút fölött; vagy, hogy Sós hátú Fiúval mikor szeretkeztek egy jót. Megdöbbenve tapasztalta, hogy a bokája körül gyúló csillagfény is egyre halványul.

Mikor a Fiú sokáig dolgozott, és nagyon egyedül érezte magát, T-Lovagnál keresett vigaszt. Váltottak néhány e-mailt, de mikor fáradt volt a gép

elé ülni, egyszerűen csak elképzelték egymást, és telepatikus beszélgetést folytattak. A Lány mindig örömmel idézte föl azt a számára oly' kedves, hófehér tornacipőt. Sosem panaszkodott, szinte csak semmiségekről beszélgettek, volt, hogy csak nagyokat hallgattak, figyelve egymás lélegzését. Néha
48 a Lovag küldött a Lánynak pár tasak porított csillagot, vagy felhőnyalókat; apróságokat, amiket a bolyongásai során gyűjtött össze. Sokszor el-eltűnt, csak bolyongott téren és időn át. Ám néha, mikor a Lány nem sejtette, megleste az ablakból, ahogy éppen teregetette a frissen mosott ruhákat, vagy a Gyermekekkel ugrabugráltak valami nagyon ősi zenére, vagy palacsintát sütött, amit mosollyal és vanília pudinggal töltött meg.

*

Sóshátú Fiú egy különös helyen találta magát. Vakítóan tiszta tengervízet látott maga előtt egészen a horizontig, a maga végtelen kékségében. Erős vágyat érzett, hogy megmártózzon benne, iszonyúan kiizzadt, miközben kereste a fereglyukat. Tudta, hogy a Lány dühös lesz, amiért nem ért haza a fürdetésre, de még tudott küldeni egy sms-t, mielőtt itt találta volna magát. De még mielőtt a víz sürgető hívogatásának eleget tenne, gondolta elszív egy cigarettát. Eldöntötte a biciklit és ráült a vázra. Meglebegtette a hátára tapadt pólót, ami szimplán csak csuromvízes volt, sehol egy sós körvonalak mentén kirajzolódó ábra. Semmi szellő nem lebbent, így a nap melegére bízta, hogy megszáradjon. Megsodorta a cigarettát, majd körbenézett. Mosoly jelent meg a szája szélén, elképzelte ugyanis a Lány csodálkozó tekintetét, tudta, hogy különösen tetszenének neki ezek a tökéletesen egyforma házak. Talán pont azért, mert volt bennük valami mélyről jövő, homokszínű félelem. Az ő karján pedig pont emiatt meredezett az ég felé minden egyes szőrszál. Idegesíteni kezdte a halott csönd és a néma macskák üres nyávogása. Egyik slukkot szívta a másik után, és már egy cseppet sem vágyott arra, hogy megmártózzon a vízben. Hirtelen úgy érezte, valaki figyel. Megfordult, de már csak egy aprócska alakot látott távolodni. Ismét mosoly bujkált a szakáll ölelte száj szegletében. Ismerős volt ugyanis a halovány csillagfény a távolodó alak bokája körül.

*

Merész napsugarak törtek át a sötétítőfüggöny szálain, megcirógatták Varázsbokájú Lány szemhéját, aki nyújtózott egy nagyot, majd kinyitotta a szemét. Rég volt, mikor ilyen kipihenten ébredt. Korán volt, még csak fél hét. A Gyermekek békésen szuszogott az ágyában, a manó végre jól végezte a dolgát; a boldogan csücsöri szájából folydogáló nyál hatalmas foltot hagyott a lepe-

dőn. A Lány felkelt, és halkán kiosont a konyhába. Két bögrét vett elő a szekrényből, vizet töltött beléjük, és betette a mikróba. Míg a duruzsolást hallgatta, előkészített két kanalat, a kávé süveget, a tejet és a mézet. Ugyanúgy csinált mindent, mintha Sóshátú Fiú nem töltötte volna távol az éjszakát. Kinézett az ablakon. Az éjjeli viharok nyoma sem volt. A madarak könnyed csivitelését azonban megzavarta a mikró csipogása. Felforrat a vizet, mehet bele a kávé, egy kanállal ide, kettővel oda. Míg a kanalak megkeverték helyette a melegen illatozó folyadékot, elpakolt maga után. A hűtőben matatott, mikor zörgést hallott a bejárati ajtó felől. Becsukta az ajtót, fogta a kutyás bögrét, és a Fiú elé sietett, aki elég csapzottan érkezett meg. Az ajtót halkán becsukta maga után, a hátizsákját ledobta a földre, és bűnbánó mosollyal az arcán, úgy ahogy volt, csurom vizesen, magához szorította a Lányt. A bögre pont gyomortájékon nyomta, de nem zavarta. Ahogy a Lányt sem zavarták a szakállból hulló vízcseppek.

– Hazaértem. – súgta bele a Fiú a Lány cicaszagú hajába. Meg kellett volna mosni, gondolta, de nem szólt semmit, csak ölelték egymást, és a sötét előszobát hirtelen beragyogta a csillagfény.

